

Sygn. akt I A Cz 840/16

POSTANOWIENIE

Dnia 19 maja 2016 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie, Wydział I Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSA Wojciech Kościółek (spr.)

Sędziowie: SSA Hanna Nowicka de Poraj

SSA Marek Boniecki

po rozpoznaniu w dniu 19 maja 2016 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z S. L.

przeciwko Z. L.

o separację

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie zawarte w punkcie IV wyroku tego Sądu z dnia 9 lutego 2016r. sygn.. akt XI C 294/15

postanawia

zmienić zaskarżone postanowienie zawarte w punkcie IV wyroku w ten sposób, że odstąpić od obciążania powoda na rzecz Skarbu Państwa opłatą od zasądzonych alimentów na rzecz pozwanej z mocy niniejszego wyroku .

SSA Hanna Nowicka de Poraj SSA Wojciech Kościółek SSA Marek Boniecki

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Okręgowy w Krakowie nakazał ściągnąć od powoda na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Okręgowego w Krakowie kwotę 1200 zł tytułem opłaty sądowej od alimentów, obliczając jej wysokość od wartości tych świadczeń zasądzonych na podstawie punktu II wyroku (po 2.000 zł miesięcznie począwszy od prawomocności orzeczenia) i przy uwzględnieniu art. 26 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych.

Zażalenie na postanowienie złożył powód zarzucając naruszenie art. 26 pkt. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych polegająca na błędnej wykładni i zastosowaniu przez zasądzenie od powoda tytułem opłaty stosunkowej od zasądzonych na rzecz pozwanej alimentów, w sytuacji, gdy alimenty te zostały orzeczone wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 21 kwietnia 2015r., sygn. akt XI Ca 107/15 , którym oddalono apelację od wyroku Sądu Rejonowego wO.z dnia 6 listopada 2014r. sygn.. akt III RC 270/14i to w sytuacji w której powód uznał żądanie pozwanej o zasądzenie alimentów i nie kwestionował jego wysokości..

Na tej podstawie domagał się zmiany zaskarżonego orzeczenia przez odstąpienie od pobierania od powoda opłaty stosunkowej od zasądzonych alimentów.

Rozpoznając zażalenie zważył Sąd Apelacyjny co następuje;

Nie jest trafny zarzut zażalenia naruszenia przez Sąd I instancji art. 26 pkt. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, gdyż pomija treść ust. 2 tego przepisu. Z jego treści wynika bowiem, że w sprawach o rozwód, o separację lub o unieważnienie małżeństwa, w razie zasądzenia alimentów na rzecz małżonka w orzeczeniu kończącym postępowanie w instancji, pobiera się od małżonka zobowiązanego do alimentów opłatę stosunkową obliczoną od wartości zasądzonego roszczenia.

Pomimo to zażalenie zasługuje na uwzględnienie, z racji szczególnych okoliczności jakie występują w sprawie. W ocenie Sądu Apelacyjnego rozważenia wymaga w sprawie kwestia, czy - w warunkach uznania przez obowiązane roszczenia alimentacyjnego zgłoszonego przez uprawnionego w toku postępowania o separację i to w wysokości potwierdzonej wcześniej określonym orzeczeniem (jakkolwiek przedmiotowo dotyczącym jedynie podobnej jurydycznie kwestii) - nie zachodzą w sprawie szczególne okoliczności usprawiedliwiające odstępianie od obciążania obowiązane powinnością uiszczenia tych kosztów. Zauważenia bowiem wymaga, że art. 113 ust. 4 u.k.s.c. pozostawia sądowi uprawnienie odstępiania od przewidzianego w ust. 2 tego przepisu obciążenia kosztami strony, której czynność spowodowała ich powstanie w wypadkach szczególnie uzasadnionych. Ocena tych wypadków zależy od swobodnej oceny sądu (art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 8 ust. 1 u.k.s.c.) przy czym dotyczyć ona może także zasady słuszności w rozumieniu art. 102 k.p.c.

W ocenie Sądu Apelacyjnego do wypadków szczególnie uzasadnionych w rozumieniu art. 102 k.p.c. można także zaliczyć sytuacje wynikające z charakteru żądania poddane rozstrzygnięciu sądu, przy uwzględnieniu postawy procesowej strony formalnie obciążanej kosztami sądowymi z mocy przepisów. Taki charakter posiada między innymi rozstrzygnięcie „o obowiązku alimentacyjnym” małżonka winnego rozkładowi związku małżeńskiego stron na rzecz małżonka, któremu odpowiedzialności za ten stan rzeczy przypisać nie można w sytuacji, w której małżonek winny rozpadowi uznał powyższe roszczenie i nie kwestionuje on tak zasady jak i wysokości świadczeń zasądzonych następnie wyrokiem orzekającym separację, w sytuacji dodatkowo, w której wysokość tych świadczeń odpowiada wysokości kosztów utrzymania rodziny potwierdzonych orzeczeniem z nieodległej daty. Zdaniem Sądu Apelacyjnego - zasada fiskalizmu procesu cywilnego nie może bowiem prowadzić do obciążania stron postępowania kosztami sądowymi w wypadkach, w których jedynie treść przepisu (art.63(4) § 4 k.r.o. w zw. z art. 60 § 2 k.r.o.) wymaga powtórzenia rozstrzygnięcia co do swojej istoty podobnego do już zapadłego, a wymuszonego przez przepisy prawa w warunkach, w których w toku postępowania o separację strona obowiązana do świadczenia kosztów utrzymania nie kwestionowała takiej powinności swojego zachowania na przyszłość.

Z tych przyczyn orzeczono jak w sentencji na podstawie wskazanych przepisów oraz art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

SSA Hanna Nowicka de Poraj SSA Wojciech Kościółek SSA Marek Boniecki